

τινές τῶν εὐπαιδευτοτέρων ἐκεῖ ἐπεδίδοντο ἤδη εἰς τὰς πρώτας ἀποπείρας τῆς διαμορφώσεως νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας δι' ἀξιεπαίνων ἐμμέτρων μεταφράσεων ξένων ἀριστουργημάτων, ὡς ἐν ἄλλοις ὁ Γεώργιος Ν. Σοῦτος καὶ ὁ Μιχ. Σωμάκης, μετέφρασαν ἀμφότεροι τὸν «Πιστὸν ποιμένα τοῦ Γουαρίνη», ὁ Γεώργιος Ῥίζος (Ραγκαβῆς) τὸν «Ἀμύνταν τοῦ Τάσσου», ὁ Κ. Δαπόντες ἐκ Σχοπέλου ἐποίησε τὸν «Καθρέπτῃν τῶν γυναικῶν», ψυχρὰν συλλογὴν διὰ στίχων οὐχὶ πάντοτε εὐστόχων, ἀνεκδότων ἀποδεικνυόντων τὴν ἀξίαν τῶν γυναικῶν. Ὁ δὲ Μομέρς, Γάλλος ἐξελληνισθεὶς ἐκ τῶν ἐν Σταυροδρομείῳ, ἔγραψε τὴν «Βοσπορομαχίαν», ποίημα πρωτότυπον οὐκ εὐκαταφρόνητον, καθ' ὃ αἱ δύο ἀκταὶ τοῦ Βοσπόρου ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλας περὶ τῶν φυσικῶν καλλονῶν των, καὶ μέχρι τέλους ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀναγνωρίζει μὲν τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς τὴν ὑπεροχὴν, ἀλλ' οὐχ ἤττον διίσχυρίζεται ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἡ νικῶσα, καθότι ἔχει τὸ πλεονέκτημα αὐτὴ νὰ βλέπη καὶ νὰ θαυμάζη τὴν ἄλλην.

